

единство." "Предпочитам "и" пред "или", казва той другаде, за да защити разнообразието и избора както в архитектурата, така и в дизайна.

Заедно с Дениз Скот-Браун и Стийв Изенуър Вентури пише през 1972 г. един манифест "Да се учим от Лас Вегас", в който призовава архитектите да се позоват по-специално на примера на американската попкултура. В неговите очи градът Лас Вегас представлява добър пример за популярното въображение. Той счита неговата кичовска архитектура, украсена с неонов светлини, за пример за автентичност и искреност.

През това време, като изключим италианските дизайнерски групи, имиджът на авангарда се сменя, особено в САЩ. Тогава започва началото на онова, което днес наричаме постмодернизъм. Цитирайки най-различни съществуващи сгради и използвайки по съмнителен начин базовите елементи, скъсаните фронтони, колони, поставени с главата надолу, диспропорционирани орнаменти, творците атакуват крепостта на една установена

архитектурна концепция. Новите сгради напомнят на лошо сглобени картонени декори. Творби като Пиаца д'Италия на Чарлз Мур за Ню Орлийнз (1977–1978 г.), Пъблик Сървис Билдинг на Майкъл Грейвз в Портланд, Орегон (1980–1982 г.) или сградата на телефонната компания АТ&Т на Филип Джонсън (1978–1984 г.) следват предишни творби на Робърт Вентури като дома за пенсионери Гилд Хаус във Филаделфия (1963 г.).

В края на 70-те години сме свидетели на международното възприемане на постмодернизма и възвръщането към декорацията – както в архитектурата, така и в областта на дизайна. Тези движения отразяват вкусовете на публиката за лесно смилаеми и достъпни теми. Дизайнерите на мебели създават една плуралистична декоративна лексика, която интегрира похватите на предишните исторически стилове. Орнаментът преоткрива своето значение от преди времето на модернизма. Той отново става фундаментален елемент на една култура, привързана към визуалното богатство.

Робърт Вентури. Серия столове от витослепена дървесина за Нол Интернешънъл, 1984 г.